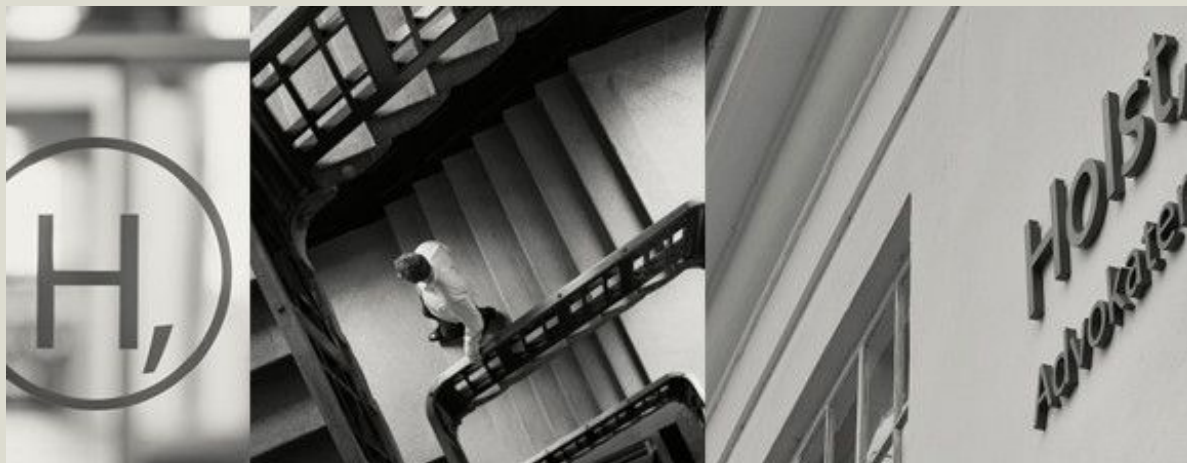

[Se dette nyhedsbrev i en browser](#)

ERFA - Årsagssammenhæng, lavenergikollision

[Retten i Hernings dom af 3. februar 2021](#)

Sagen omhandlede en voksnelev på SOSU-uddannelsen, der var udsat for en påkørsel.

Hun kørte i et vintervejr efter en langsomtkørende bil, der var standset op på en mindre landevej. Denne igangsatte, da hun forsøgte at køre uden om, og hendes bil blev ramt på højre dør og forskærm og skubbet ind i en snedrive i vejsiden.

Hun henvendte sig til egen læge knap 14 dage senere med typiske nakkeforstuvningsrelaterede gener. Hun angav, at disse var debuteret et par dage efter uheldet. Det fremgik, at lægehenvendelsen primært var begrundet i et ønske om registrering, da skaden var sket, mens hun var på arbejde og således anmeldt som en arbejdsskade.

Hun måtte som følge af hoved- og nakkerelaterede gener opgive uddannelsen og fik senere tilkendt førtidspension.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderede i arbejdsskadesagen erhvervsevnetabet til 85%, og der blev anlagt sag om differenceerstatning samt en mindre erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Under forløbet af arbejdsskadesagen havde hun været henvist til speciallæge med henblik på udarbejdelse af speciallægeerklæring. Speciallægen anførte i et journalnotat, at det ved den objektive undersøgelse var vanskeligt at afgøre, om symptomer med balancemæssig usikkerhed var reelle eller skyldtes aggravaion, og han konstaterede normal fri bevægelighed og fik kun indtryk af let paravertebral muskelømhed.

Speciallægen fandt det vanskeligt at tro, at det beskedne uheld skulle være "direkte årsag" til den nuværende tilstand, og fandt, at der kunne ligge helt andre årsager (narrative) til grund for tilstanden, en slags somatisering eller andet.

Det var tankevækkende, at speciallægen i journaltilførslen angav, at han havde sagt til patienten, at "hun kan overveje om hun fortsat mener, at undertegnede skal skrive erklæringen til arbejdsskadestyrelsen eller bede om en anden undersøger", og sagsøger afgav under sagen forklaring om, at der var tale om en "ubehagelig" konsultation, hvor hun følte, at speciallægen "talte ned til hende".

Ikke overraskende blev sagsøger en god måned senere undersøgt af en anden neurologisk speciallæge, der så udarbejdede speciallægeerklæringen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Denne konstaterede også normal bevægelighed, men undgik behændigt i konklusionen direkte at udtale sig om årsagsrelationen.

Det var bemærkelsesværdigt, men ikke usædvanligt, at konstatere, at sagsøger ikke til speciallægerne havde redegjort for forudbestående nakkegener, ganske vist et par år tilbage, ligesom patienten heller ikke havde været særligt klar i spyttet med relation til forudbestående lænderygggener og depressive tendenser.

Retslægerådet lagde i sagen vægt på, at der var tale om beskeden påvirkning ved færdselsuheldet, og at der er beskrevet sen forværring af generne. Retslægerådet fandt det "mindre sandsynligt", at uheldet har været medvirkende årsag til hendes gener, herunder de kognitive.

Sagsøger havde i eftertiden andre gener, herunder med besvimelser, der var sat i relation til en hjertelidelse samt depressioner, hvor den medikamentelle behandling kunne forklare hovedgener.

Retten fandt på baggrund af uheldets karakter og Retslægerådets besvarelse ikke, at sagsøger havde ført det nødvendige bevis for, at hendes manglende erhvervsevne var en følge af den påvirkning, hun var udsat for ved færdselsuheldet.

Kommentar

Dommen er lige efter bogen, men som det fremgår af sagsøgers påstandsdokument (dommen side 11-14) argumenterede denne ud fra "mere normative betragtninger", hvor hovedessensen var, at sagsøger måtte betragtes som en særlig sårbar person, og at dette var årsagen til de omfattende følger.

Hun fandt, at Retslægerådets besvarelse, også i lyset af eksempelvis laboratoriemesterdommen, måtte tages som udtryk for en for stringent lægefaglig vurdering, der ikke kunne hamle op med mere normative betragtninger, særligt med relation til sårbarhedsspørgsmålet.

Hun henviste til professor Andreas Ehlers Blochs disputats og til et par højesteretsdomme, der ikke ubetinget følger Retslægerådets vurdering i sager, hvor præmisserne for den lægefaglige vurdering kan anfægtes på basis af den øvrige bevisførelse.

Det er tilfredsstillende at se, at retten ikke falder for argumentationen, der ville bringe endnu større usikkerhed ind på området, der i forvejen er noget uforudsigeligt.

Spørgsmål om sagen kan rettes til mig.

Med venlig hilsen
Holst, Advokater
Jens Andersen-Møller
Advokat

| T, 8934 0000 | Dir, 8934 1166 | M, 3010 2229 | E, jam@holst-law.com |

| Holst, Advokater Advokatpartnerselskab |
| Hans Broges Gade 2 | 8100 Aarhus C | Indiavej 1 | 2100 København Ø |
| T, 8934 0000 | info@holst-law.com | www.holst-law.com |

[Frameld dig denne e-mail-liste](#)